

Sygn . akt V U 1074/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia SO Mariola Mastalerz**

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2013 r. w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania wnioskodawcy

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 2 lipca 2013 r.

nr (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział
w T. odmówił S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawę decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 czerwca
2013 r., w którym stwierdzono, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Powyższe orzeczenie wnioskodawca otrzymał w dniu 13 czerwca 2013 r. (potwierdzenie odbioru k. 43 akt ZUS), z
pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

S. K. nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, natomiast 29 lipca 2013 r. wniósł odwołanie od wskazanej
na wstępie decyzji ZUS kwestionując ustaloną przez lekarza orzecznika ZUS zdolność do pracy oraz wskazując, że „z
przyczyn rodzinnych nie mógł dostarczyć tego podania, gdyż w trakcie zaginęło”.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd jest zobowiązany odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń
społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do
samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń

Spółecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W dalszej części tego przepisu wskazano, że jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z akt sprawy wynika bezspornie, że S. K. nie wniosł w terminie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 czerwca 2013 r., które zostało mu doręczone w dniu 13 czerwca 2013 r., z pouczeniem o sposobie zaskarżenia, a jedynie w dniu 29 lipca 2013 r., czyli również po upływie terminu określonego do złożenia sprzeciwu, wniosł bezpośrednio odwołanie od decyzji organu rentowego. W swoim odwołaniu wnioskodawca nie wskazał żadnych szczególnych okoliczności, które uniemożliwiły mu wniesienie sprzeciwu w wyznaczonym terminie. Wnioskodawca wskazał jedynie ogólnikowo, iż

z przyczyn rodzinnych nie mógł wnieść tego odwołania, gdyż zaginęło. Powyższe okoliczności nie mogą, w ocenie Sądu Okręgowego, skutkować uchyleniem decyzji, przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umorzeniem postępowania, bowiem nie usprawiedliwiają przekroczenia terminu. Sąd nie ma bowiem obowiązku ustalania z urzędu przyczyn wniesienia odwołania po terminie (postanowienie SN z dnia 14 września 1995 r., II URN 36/95, OSNAPiUS 1996, nr 13, poz. 191; por. też postanowienie SN z dnia 18 grudnia 1998 r., II UKN 561/98, OSNAPiUS 2000, nr 5, poz. 199.

Dalsza część odwołania, w której wnioskodawca odnosi się do oceny swojego stanu zdrowia wskazuje, że odwołanie jest oparte na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które stanowiło podstawę zaskarżonej decyzji i w świetle ww. przepisu należało je odrzucić.

Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 marca 2006 roku (sygn. II UZP 17/05, LEX nr 172369) sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podniósł wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Z tych też względów, na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., należało orzec jak w sentencji postanowienia.

Zarządzenie:

Odpisy postanowienia z uzasadnieniem

i pouczeniem doręczyć organowi rentowemu (pełnomocnikom) i wnioskodawcy .